

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **B. L. L.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnam,
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2021, č. j. X, jímž bylo rozhodnuto, že se dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhoštění, a to o 90 dnů ode dne uplynutí prvotního zajištění, které končí ke dni 29. 6. 2021.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu ve smyslu § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že v napadeném rozhodnutí je skutkový stav shrnut pouze povrchně, naprosto nedostatečně a bez konkrétního posouzení důvodů, pro které není možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Žalobce poukázal na to, že žalovaný jako jediný důvod pro uložení zajištění uvedl nebezpečí ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aniž by objasnil, z čeho dovedl nebezpečí útěku. Trval na tom, že v případě řádně zjištěného skutkového stavu by žalovaný musel dojít k závěru, že je možné uložit některé ze zvláštních opatření. Domníval se, že žalovaný mohl přistoupit k uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Argumentaci žalovaného, že se bude opakovaně pokoušet dostat do Německa, vyloučil s ohledem na zhoršení svého zdravotního stavu. Namítl, že žalovaný nijak neodůvodnil svůj závěr, že zajištění je přiměřené. Doplnil, že významné zhoršení zdravotního stavu je popsáno v žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, kterou měl žalovaný k dispozici, ale skutečností v žádosti uvedených nevěnoval pozornost.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že konkrétně na straně 8 napadeného rozhodnutí řádně a zcela individuálně odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování v souladu s § 123b zákona o pobytu cizinců. Zopakoval, že zejména se jedná o oslabenou důvěryhodnost žalobce spojenou s dřívější neoprávněnou pobytovou minulostí, nerespektování platných právních předpisů upravující vstup a pobyt na území členských států Evropské unie (včetně České republiky), důvodné obavy z nelegálního vycestování žalobce do jiného členského státu Evropské unie (Německa), důvodné obavy, že žalobce nebude spolupracovat a plnit si svoje povinnosti v případě uložení mírnějších opatření a v neposlední řadě také tvrzení žalobce o neochotě vycestovat zpět do Vietnamu. Doplnil, že veškeré zmíněné důvody jsou podloženy spisovým materiálem. Žalovaný trval na tom, že v napadeném rozhodnutí vyloučil užití zvláštních opatření za účelem vycestování v individuálním případě žalobce jakožto mírnější alternativy oproti zajištění celkově, ale i individuálně, tj. nevyužití jednotlivých variant zvláštních opatření, a to včetně zvláštního opatření uvedeného v § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaný podotkl, že vážné nebezpečí útěku je definováno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a jeho existence podmínkou v případě zajištění za účelem předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie v rámci tzv. Dublinského řízení. Nicméně žalobce je zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu správního vyhoštění, kdy není existence vážného nebezpečí útěku podmínkou zajištění. K možnému překročení hranic mezi Českou republikou a Německem žalovaný uvedl, že tuto skutečnost dovozuje z předchozího jednání žalobce, kdy v Německu neoprávněně pobýval, následně se taxíkem se pokusil opětovně překročit hranice do Německa, ale byl zadržen, a dále z protokolů o výsledku. Podotkl, že v době rozhodování měl k dispozici žalobcovu žádost o propuštění ze zajištění ze zařízení pro zajištění cizinců včetně výpisu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z lékařské dokumentace. Doplnil, že z lékařských zpráv nevyplývá žádné rapidní zhoršení zdravotního stavu žalobce, který od počátku omezení osobní svobody uváděl bolest pravého kotníku (zřejmě špatný překlad). Žalobcem uváděné psychické problémy v žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců nejsou ničím podloženy. Trval na tom, že i přes absenci zahrnutí zdravotních potíží žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí se nejedná o skutečnost, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 1. 4. 2021 ve 23:45 hodin kontrolován hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem. Během kontroly se žalobce držel za nohu a stěžoval si na bolest. Lustrací bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 15. 8. 2019, č. j. KRPU-145302-18/ČJ-2019-040022, byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky do 7 dnů od převzetí rozhodnutí, tj. do 22. 8. 2019. V úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 2. 4. 2021 žalobce uvedl, že po oznámení povinnosti opustit území České republiky dva tři dny přespával na nádraží, od krajanů sehnal peníze na lístek a odjel do Německa. V Německu pracoval spolu se svými krajanů, a když už žádnou práci nesehnal, odjel v dubnu či květnu 2020 autem do České republiky, neboť do Rumunska se vrátit nechtěl. V České republice vypomáhal krajanům a rovněž u nich přespával. V této době mu začali potíže s nohou, neměl žádný úraz. Jeden z krajanů mu dal své doklady, začal docházet k lékaři, avšak dostal jen léky na bolest. Dne 1. 4. 2021 se rozhodl jet taxíkem do Německa a požádat tam o azyl, aby měl naději, že mu nohu vyléčí. Žalobce byl zadržen hlídkou Spolkové republiky Německo a následně předán do České republiky na základě readmisní dohody. Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2021, č. j. X, byl žalobce zajištěn za účelem vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, které nastalo dne 1. 4. 2021 v 23:55 hodin. Dne 23. 4. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce se stanovenou dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 5. 2021. Doba prvotního zajištění by bez dalšího uplynula dne 30. 6. 2021. Dne 27. 6. 2021 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění o 90 dnů.
8. Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

9. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, jsou správní orgány povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.
10. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když žalovaný nedostatečně posoudil důvody nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K této námitce soud poznamenává, že žalovaný se k neaplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyjádřil na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný především zhodnotil důvěryhodnost žalobce s ohledem na jeho pobytovou minulost, jelikož žalobce po vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ze dne 15. 8. 2019 území České republiky sice území opustil, ale pouze tak, že vycestoval do Německa, kde nelegálně pobýval. Žalovaný konstatoval, že žalobce vědomě, úmyslně a opakovaně nerespektoval povinnosti cizince, po území států Evropy se pohyboval nelegálně, bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. Žalobce se rovněž pokusil vycestovat do Německa a uvedl, že do Vietnamu se vrátit nechce, z čehož plyne, že nemá v úmyslu opustit území Evropské unie. Žalovaný rovněž posoudil finanční situaci žalobce a žalobce ani neuvedl žádnou osobu blízkou, jenž by za něj složila finanční záruku. Žalovaný dospěl k závěru, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území není možná rovněž s ohledem na § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Nemožností uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizince, se žalovaný konkrétně zabýval na straně č. 8 žalobou napadeného rozhodnutí, když uvedl: „Na základě zjištěných skutečností je tedy zřejmé, že by se účastník řízení nehlásil na policii v době stanovené a nelze tedy účinně uložit ani zvláštní opatření za účelem vycestování dle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/199 Sb.“ Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je tak nedůvodná.
12. K námitce nedostatečného odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí o zajištění soud uvádí, že žalovaný nemusel přiměřenost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce dle § 174a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců zkoumat, jelikož zákon tuto povinnost správnímu orgánu ve vztahu k § 124 zákona o pobytu cizinců nestanoví a žalovaný tak postupoval nad rámec zákona pouze z procesní opatrnosti. Svůj závěr, že žalobou napadené rozhodnutí není z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce v rozporu s mezinárodními závazky České republiky žalovaný řádně odůvodnil na stranách 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí, kde hodnotil sociální vazby žalobce v České republice, jeho pobytovou historii, věk a integraci v České republice. Tuto námitku rovněž soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

13. Žalobce v žalobě dále namítal, že žalovaný nevzal v potaz významné zhoršení jeho zdravotního stavu. Skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že obdržel žádost žalobce o propuštění ze zajištění, svědčí o skutečnosti, že se s touto žádostí seznámil a byly mu tak známy zdravotní problémy žalobce, které v této žádosti uvedl. Žalovaný dle soudu vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise. K žádosti o propuštění ze zařízení doložil žalobce výpis ze zdravotnické dokumentace, který dokládá zdravotní problém týkající se bolesti kolene. Z tvrzení žalobce i z výpisu ze zdravotní dokumentace je zřejmé, že se žalobci dostalo náležité lékařské péče a soud tedy neshledal, že by problémy s kolenem (lékařsky ošetřené) představovaly významné zhoršení zdravotního stavu, které by bylo nutné zohlednit při posuzování otázky, zda existují důvody pro propuštění žalobce ze zajištění či pro uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. srpna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)